

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.113 van 24 augustus 2016
in de zaak A. 219.681/XIV-37.120**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Erik Cluyse
 kantoor houdend te 9070 Destelbergen
 Walbosdreef 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 juli 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 169.187 van 7 juni 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 3 augustus 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker voert in een eerste middel ondermeer de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. De wet van 29 juli 1991

‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, te dezen het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De vaststelling in het bestreden arrest dat het vonnis waarbij verzoekers huwelijk nietig wordt verklaard werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand, vindt steun in het administratief. Verzoeker gaat er daarbij schijnbaar verkeerdelijk van uit dat die overschrijving in een register in Turkije diende te gebeuren, zonder enige verduidelijking daaromtrent te verschaffen. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht opmerkt “[blijkt] in toepassing van artikel 11, § 2 va, de vreemdelingenwet [...] a contratio dat ten gevolge van het ten 4° van deze bepaling, de verwerende partij er niet toe gehouden is het onderzoek te verrichten dat wel moet gebeuren in de gevallen bepaald onder artikel 11, § 2, 1°, 2° of 3° van de vreemdelingenwet” en stelt hij vast dat “de verzoekende partij na[laat] aan te geven op basis van welke bepaling de verwerende partij er toe gehouden zou zijn met deze elementen rekening te houden gelet op de door haar gepleegde fraude”. Verzoeker betoogt dat de eenheid van rechtspraak is geschonden doordat in het bestreden arrest anders wordt geoordeeld dan in een “arrest waarop hij zich beriep en welke hier eveneens is aangehaald”. Zijn kritiek mist evenwel feitelijke grondslag nu in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, noch in het voorliggend verzoekschrift een duidelijke verwijzing is opgenomen naar een dergelijk arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarenboven kent het Belgisch recht geen precedentenwerking en wordt elk dossier individueel beoordeeld. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. Verzoeker voert in een tweede middel onder meer de schending aan van “artikel 9.3 (oud artikel)” van de vreemdelingenwet, doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepaling zou hebben geschonden. Artikel 62 van de vreemdelingenwet, de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, te dezen het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In de mate dat verzoeker herhaalt dat rekening moest worden gehouden met de door hem aangevoerde elementen, kan worden verwezen naar wat bij de behandeling van het eerste middel reeds werd vastgesteld. In de mate dat verzoeker thans wel bepalingen aanvoert waaruit volgens hem blijkt dat rekening moet worden gehouden met de door hem aangevoerde elementen, betreft zijn middel een nieuw middel dat als dusdanig niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie. Het tweede middel is ook in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

3. In de mate dat verzoeker in zijn derde middel opnieuw herhaalt dat rekening moest worden gehouden met de door hem aangevoerde elementen, kan worden verwezen naar wat bij de behandeling van het eerste middel reeds werd vastgesteld. Verzoeker betwist voor het overige “dat in de gegeven context er sprake zou zijn van het schaden van de openbare orde”. Dergelijke uiteenzetting raakt de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig augustus tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams